

Uvidět Umučeného a Zmrtvýchvstalého

Sestry a bratři. Zdravím Vás u příležitosti nastávajícího vrcholu liturgického roku – Velikonoc. To, co se chystáme mimořádným způsobem oslavit, slavíme řádně každou neděli a při každé mši sv. a plody tohoto slavení máme před očima při adoraci v Nejsvětější svátosti oltární. Není pro nás obtížné vidět kolem sebe a skoro na každém kroku našeho Pána Ježíše Umučeného – v utrpení na celém světě, v utrpení našich sester a bratří i v našem vlastním. Vidět Pána Ježíše Zmrtvýchvstalého je už těžší. Běžně u nás říkáme, že se o Velikonocích, tedy na jaře, probouzí příroda, rodí se nový život a to nám nejvíce připomíná Nový život s Bohem, který očekáváme. Je více světla, slunce. Někdy můžeme jako vzkříšení, zmrtvýchvstání, vnímat situace, kdy jsme svědky uzdravení nebo zlepšení stavu nemocného. Zřídka kdy se pak dějí zázraky absolutního uzdravení nebo odvrácení tragédie či úplného vyřešení těžké životní situace. A proto je dobře, že máme veliký dar eucharistie – památku na umučení a zmrtvýchvstání našeho Pána Ježíše Krista. Můžeme uvidět fyzickými očima hostii a pohledem víry Život, který Je věčný. Být oslňováni tímto „Sluncem“, které nikdy nezapadá a je stále „jarní“, intenzivní a probouzející k životu, a to za všech okolností, i kdyby byly hrozné, jakkoli temné.

Každý nový život je zázrakem lásky, lásky Stvořitele a jeho nejvěrnějšího obrazu – lidí. Připomeňme si, co o podstatě lásky říkají dva známí autoři, Antoine de Saint-Exupéry a Charles de Foucauld. Ten první říká, že: „Milovat neznamena dívat se jeden na druhého, ale dívat se spolu stejným směrem.“ Ten druhý zase: „Když člověk miluje, dívá se stále na to, co miluje.“ Dokonce tvrdí, že čas využitý ke kontemplaci milované věci pokládá za dobře využitý, za ztracený však pokládá čas, kdy mu zmizela z očí. Kterému výroku dáváme přednost? Je možné sladit obě tyto krásné myšlenky? Ano, je to možné, a to v adoraci eucharistie. Přece ve společenství věřících, a to nejen těch přítomných na stejném místě, ale také kdekoli se klanějí Kristu svátostnému, se díváme společně stejným směrem na toho, kdo je „předmětem“ našeho zájmu. Díky výše uváděným výroky o lásce můžeme vidět adoraci Nejsvětější svátosti oltární novým pohledem. Nejsme tedy jednotlivci hledící na Vzkříšeného a projevující tak lásku pouze vůči Němu, ale jsme sestrami a bratřími, kteří společnou adorací budují a posilují také lásku mezi sebou navzájem. Hledíme na Vzkříšeného, abychom jej mohli zahlédnout také v druhých kolem sebe v běžném životě, v tom, co se kolem nás nebo ve světě děje. Tak Stvořitel hledí na své tvory – jako na hodné vzkříšení a života věčného. Proto nástupcům apoštolů záleží na tom, aby se jim svěřením věřící sdružovali při adoraci a aby pro podporu tohoto díla lásky vytvářeli eucharistická sdružení. Tak je tomu i v naší Ostravsko-opavské diecézi, kde náš biskup František Václav zřídil sdružení Eucharistická hodina. Je mi ctí, že mohu každý první pátek v měsíci myslet při mši svaté na všechny členy tohoto sdružení a obětovat ji za ně. Stále je možnost přidat se do tohoto společenství a tím demonstrovat, jak je eucharistie veliký a důležitý dar. Dar, který nám umožňuje společně uvidět Zmrtvýchvstalého. Tak jako jeho věrní po Ježíšově zmrtvýchvstání měli toto privilegium, máme ho i my. „Pohled'ťe, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28,20)

Petr Okapal